

ΓΕΝΝΗΜΑ - ΘΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΕΧΝΗΣ, Η ΚΑΤΙΑ ΓΕΡΟΥ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΕΤΑΙ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ, ΆΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ, ΠΕΡΙΘΩΡΙΑΚΟ ΘΕΑΤΡΟ, ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΧΕΙ ΔΥΝΑΜΙΚΗ, ΑΚΤΙΒΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Γράφει η Έλενα Δ. Χατζηπαύλην

eicappoula.dolnet.gr

Λεχος για το οποίο ο Λαζάνης είχε δημόσια εκφράσει την επιθυμία του να συνεχίσει, μαζί με τη Ρένη Πιττακή, τη λεπτουργία του Θέατρου Τέχνης, φέτος, στην πιο κρίσιμη φάση του, βρίσκεται εκτός. Τα Δευτέροτρίτα παίζει στο αναρχικό καμπαρέ «Του Δρόμου» του Κυριάκου Κατζουράκη και τις υπόλοιπες μέρες στις ένοικες «Πέντε σωπές» της Σύλλας Στίβενσον.

Η απουσία σας από ένα θέατρο που σας διαμόρφωσε και του αφοσιωθήκατε μοιάζει... αφύστικη.

Είναι όμως τόσο φυσική όσο η επιβίωση. Από το 2000 και μετά, όσοι από τους σταθερούς συνεργάτες μείναμε, αμειβόμασταν μόνο για το διάστημα που δουλεύαμε. Δηλαδή, για ένα έργο, κάθε δεύτερη σεζόν. Δεν έψαχα για δουλειά αλλού – όχι πως σίγουρα θα εύρισκα – αλλά πάντως δεν έψαχα, για να μη θεωρθεί διτ φεύγει κι ο τελευταίος εναπομείνας από τους παλιούς. Επανειλημμένως βγήκα στην ανεργία, για το επίδομα του ΟΑΕΔ. Ήταν τόσα πολλά τα ταρακουνήματα που υπέστη στο Θέατρο Τέχνης, οι εποχές δύσκολες, οι οικονομικές δυσκολίες ανυπέρβλιτες, που χρειάστηκε για γίνονταν πολλών ειδών μανούβρες. Αποφασίσαμε, εφόσον το θέατρο χρωστάει δεδουλευμένα, να δοθούν τα «χρέη τιμής» και να έρθει η σειρά μας, όταν όλοι αποπληρώθουν. Φέτος όμως που οι συνθήκες της οικογενειακής μου χώντιαν πιεστικές, ήρθε η πρόταση της Αστακός Τομπούλη να παίξει τη μάνα στις «Πέντε σωπές», που σκονισθεύσει στο Εθνικό. Οπότε κάτι σοβαρό αλλάζει στη ζωή σου, γίνονται αναγκαστικά κάποιες μετακινήσεις. Με καλοδέκτηκαν, συνεργάτικα με αυτή τη σπουδαία γυναικά, συμμετέχω σε μια καλή παράσταση. Ήταν η πιο καλή μετακίνηση. Παράλληλα, το καμπαρέ «Του δρόμου», που παρουσιάσαμε στην Πάτρα, είχε τόσο θερμή ανταπόκριση, ώστε αποφασίσαμε να το παρουσιάσουμε και στην Αθήνα. Άλλα εν τω μεταξύ το Θέατρο Τέχνης είχε κάνει τον πραγματισμό όλης της σεζόν. Κι έτσι πήγαμε στο Booze. Όλα αυτά δεν είναι ούτε αφύσικα ούτε υποπτά. Είναι υγεία. Η δουλειά είναι υγεία, όταν μάλιστα γίνεται σύμφωνα με αυτά που επιδιώκεις.

> info

- «Του Δρόμου»: Booze cooperativa (Κολοκοτρών 57, τηλ 210-3240.994)
- «Πέντε σωπές»: Νέα Σκηνή Εθνικού Θέατρου - «Χώρα» (Αμυρού 20, τηλ. 210-8673.945)

Την αυτή τη σπουδαία γυναικά, συμμετέχω σε μια καλή παράσταση. Ήταν η πιο καλή μετακίνηση. Παράλληλα, το καμπαρέ «Του δρόμου», που παρουσιάσαμε στην Πάτρα, είχε τόσο θερμή ανταπόκριση, ώστε αποφασίσαμε να το παρουσιάσουμε και στην Αθήνα. Άλλα εν τω μεταξύ το Θέατρο Τέχνης είχε κάνει τον πραγματισμό όλης της σεζόν. Κι έτσι πήγαμε στο Booze. Όλα αυτά δεν είναι ούτε αφύσικα ούτε υποπτά. Είναι υγεία. Η δουλειά είναι υγεία, όταν μάλιστα γίνεται σύμφωνα με αυτά που επιδιώκεις.

Τι επιδώκετε;

Την ανταλλαγή ενέργειας. Γι' αυτό δεν ξιπάζομαι με την τέχνη, όπως ένας παθασμένος ήθοποιός. Η ανταλλαγή, μέσα από την επικοινωνία, την επαφή, είναι η δική μου θρησκεία. Το να γνανείς έχω, να προκαλείς ανταλλαγής καλλιτεχνών, πολιτισμών, εμπειριών, είναι αυτό που λαχταρώ. Αγαπώ τους εναλλακτικούς χώρους και ονειρεύομαι οι δουλειές μου να πηγαίνει σε γειτονιές που οι κάτιοι κάτις δεν μετακινούνται από μόνοι τους.

Η Κάτια Γέρου υπερασπίζεται τη συνέχεια του Θεάτρου Τέχνης

«Το μέλλον της τέχνης είναι ο ακτιβισμός»

«Προτεραιότητα το Μουσείο»

«Το Θέατρο Τέχνης το βλέπω στήμερα σαν αυτά τα υπέροχα, παλιά, ερημιτικά βυζαντινά εκκλησάκια χωρίς σκεπή που μπαίνει το νέρο και χαλάει τις τοιχογραφίες του», λέει η Κάτια Γέρου. «Τα βλέπεις παντού στην Ελλάδα και νιώθεις το κρήμα. Αν ήταν στην Ιταλία, ή αλλού, θα είχαν σωθεί. Γιατί οι άλλοι

λασίο πάρινονταν το τίποτα και το προστατεύονταν, το αναδεικνύονταν. Παλιά, όταν ήμουν νεώτερη έλεγα, το Θέατρο Τέχνης θα είναι για πάντα. Ήταρ και υπό το βάρος μιας μεγάλης ψυχικής κούρασης της προσωπικής μου ζωής (μέσα σε λίγους μήνες έκαστε τους γονείς, της και τον δάσκαλο της) έχρω πως

θα είμαι εκεί να το στηρίζω με τις μικρές μου δυνάμεις. Κι όταν τα επικειρήματά μου τελειώνουν, σκέφτομαι: θα προσφέρει στον τόπο το κλείσιμο του Θέατρου Τέχνης; Άλλα ακόμα κι αν αυτό συμβεί, πρέπει οπωδόπιτε να δημιουργηθεί το Μουσείο του. Να μη χαθεί το αρχείο, η ιστορία του».

Το μέλλον της τέχνης είναι να κάνει ακτιβιστική δουλειά με κομμάτια της κοινωνίας που θα πάει αυτή να συναντήσει. Το τόπο γύρω μας αλλάζει πάρα πολύ γρήγορα. Όπως έλεγε ο Πατρίς Σερό, οι ηθοποιοί ζούμε δίπλα σε ηθοποιούς και χά-

Δεν ξιπάζομαι με την τέχνη, όπως ένας παθασμένος ήθοποιός

νουμε την αίσθηση του πραγματικού. Εγκλωβισμένοι στην ενασχόληση μας με τη φόρμα, το ύφος, γινόμαστε ακόμα πιο ηθοποιοί. Μου έχει συμβεί. Δουλεύοντας στα προγράμματα του Κυριάκου, βγαίνω έχω και ξαναγυρίζω κανονικός άνθρωπος. Αυτό με παρηγορεί κάπως για το σύντομο της ζωής και το αναπόφευκτο τέλος.

Ποια είναι τα θέματα που σας κινητοποιούν δημιουργικά;

Η διάλυση της κοινότητας είναι το πρώτο θέμα. Δεν υπάρχει η κοινότητα των πολυμελών οικογενειών, των πανεπιστημιών με τις συζητήσεις, της ιδεολογίας που κατέβαινε στον δρόμο. Αναπτύχθηκε ο ρατσισμός της τρίτης ηλικίας, της αρρώστιας, της αναπτηρίας, της φτώχειας, την ντροπή της μοναχής. Γι' αυτό και καταλαβαίνω αυτούς που τα στάπεδο – απεκθέτες, αλλά το καταλαβαίνω. Πάνε στο γήπεδο και κάνουν την ομάδα οικογένεια και θρησκεία τους, με τέτοιο φανατισμό, που οι αντίπαλοι γίνονται εχθροί. Κατανού και την ύπαρξη των γραμμών 090... Δεν πιστεύω ότι ξαφνικά γίναιε όλοι σε ξηραντείς. Η μοναχιά φταιει. Απ' την άλλη, ζούμε σε μια χώρα, ευτυχώς ειρηνική, όπου ο όμως η ψαλίδων πλούτους και φτώχειας μεγαλώνει. Άνθρωποι που δουλεύουν μια ζωή, λίγο πριν φτάσουν στη σύνταξη, τα χάνουν όλα, διαλύονται. Να τα θέματα, για να ασχοληθούν οι καλλιτέχνες, να γράψουν κείμενα, να κάνουν μουσική, τραγούδια.

«ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΜΙΖΕΙΑ»

Παράλληλα με το Θέατρο Τέχνης η Κάτια Γέρου έχει κάνει πολλά «αναρχικά» πρότζεκτ, με κορυφαίο την ταινία «Ο δρόμος προς τη Δύση», που βγήκαν από τη συνεργασία και την κοινή ζωή της με τον Κυριάκο Κατζουράκη. Θεωρεί προσφορά τη δουλειά που κάνει με τους μετανάστες;

«Είναι προσφορά, αλλά δική μας προς εμένα. Οι μετανάστες ζουν «εκτός», επειδή πιέζονται από κοινωνικούς μετανάστες; Έχουν την αθώα ματιά που βλέπαμε στα μάτια των γονιών μας, στις παλιές αστρόφωντες φωτογραφίες. Πάντα κάτι προσδοκούσαν και καίριονταν με το λίγο. Η ζωή είναι μια χαρούμενη κατάσταση, παρά τα λυπημένα πράγματα. Το περιθώριο δεν έχει μιζέρια. Όσο περνάντε τα χρόνια τόσο περισσότερο αγαπάται τη δουλειά που κάνω και τη νιώθω λιγότερο ως βάρος. Είμαι τυχερή που κάθε βράδυ, εννιά παρά πέντε, μαζεύω τα κομμάτια μου για να βγω όλοκληρη στη σκηνή. Βαρέθηκα τον εαυτό μου να σκυτείς, να σκύβει από τα προβλήματα, τη θλίψη της απωλείας. Γι' αυτό λέω πως θα προσπαθήσω με όσους συνεχίσουν το Θέατρο Τέχνης. Γιατί είναι ντροπή να παραιτηθώ, επειδή κουράστηκα, επειδή έφυγε ο δάσκαλός μου. Άλλα δεν μπορώ να συζητώ για το μέλλον του, αν δεν το συνδύωσω με χαρά, με προσδοκία».